

CALL HER MINE

VÉGRE, AZ ENYÉM

MELISSA
FOSTER

PASSION
VALOGATÁS

VALÓBAN CSAK LEGJOBB BARÁT?

Ben Dalton mindig is őszinte ember volt, kivéve, amikor a szívéről volt szó. Örök idők óta szerelmes a legjobb barátjába, a pimasz és éles nyelvű Aurelia Starkba. De Ben tervezési és időzítési képességei soha nem álltak a helyzet magaslatán. Amikor végre elhatározza, hogy kezdeményezni fog, Aurelia úgy dönt, hogy ő is kezdeményez... egy költözést.

Aurelia imádja új életét a bájos városkában, Harmony Pointe-ban. Csodálatos lakása és saját könyvesboltja van, és ami a legjobb, már nem lakik mindössze egy karnyújtásnyira a bűnszexi, ám az elkötelezettségtől tartózkodó barátjától, akibe évek óta szerelmes. Talán végre képes lesz hátrahagyni viszonzatlan szerelmét, és továbbléphet.

De miután egy kisbabát hagynak Ben teraszán – akinek feltehetően ő az apja –, Aurelia mindvégig mellette áll. Egyikük sem tud sokat a csecsemőről, de vajon mennyire lehet nehéz felnevelni egyet? Ben és Aurelia egy szeretettel és nevetéssel teli világba csöppennek. Megpróbálják lenyomozni a kisbaba édesanyját, ami akár egy nagyon boldog happy endhez is vezethet..., amelyre egyikük sem számít.

PASSION
VÁLOGATÁS

© Melanie Anderson

MELISSA FOSTER

a The New York Times és a USA Today bestsellerírója, és több mint nyolcvan könyv díjnyertes szerzője. Melissa és regényei megjelentek a USA Today, a Hagerstown magazin, a The Patriot és egyéb neves lapok hasábjain. A szerző Addison Cole néven is jelentetett meg romantikus regényeket. Mikor Melissa éppen nem ír, akkor a saját „boldogan élünk, amíg meg nem halunk”-ját éli meg a férjével és seregnyi, már felnőtt gyermekével.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.MelissaFoster.com

www.facebook.com/PassionValogatás

„Sok-sok bonyodalomnak, nevetésnek és boldog pillanatnak lehetünk tanúi, mikor a két szerelmes, akik már ősidők óta legjobb barátok, végre elfogadják és felfedik egymás előtt az érzéseiket, amelyek mindenki más számára már évek óta nyilvánvalók voltak.”

The Romance Dish

„Ha egy viszonylag gyors (én ugyanis nem tudtam letenni), romantikus és vicces olvasmányt keresel, akkor ennél nehezen találsz jobbat!”

Wicked Reads

„A csodálatos karakterekkel és vibráló érzelmekkel átszótt könyvek Melissa Fostertől kötelező olvasnivalók.”

J. Kenner, a New York Times bestsellerírója

„A szerzőnő mindig mesterien lopja be karaktereit az olvasó szívébe!”

Thoughts of a Blonde

„Ha szereted a kisvárosi történeteket, szerelembe forduló barátsággal plusz ráadásnak egy titokzatos kisbabával, akkor a Call Her Mine - Végre az enyém el fog bűvölni!”

The Book Disciple

**PASSION
VÁLOGATÁS**

MELISSA FOSTER

CALL HER MINE

VÉGRE, AZ
ENYÉM

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

AURELIA VÁGYAKOZVA NÉZTE a derekát ölelő izmos kart és a nagy kezét, amely pólóján keresztül a mellét markolászta. Rögtön becsukta a szemét, nehogy *újra* megtegye, amit az előbb. *Mindig csak másodhegedűs* volt és kezdte túlságosan is magáénak érezni ezt a szerepet, amiről Ben Dalton tehetett. Nevetséges módon beleszeretett a Henry Cavill-hasonmás férfiba, aki történetesen a legjobb barátja volt már *túl* régóta. Ez a vonzalom megnehezítette az életét, gondolatait és *mindent*. Az összes randiján Benhez hasonlította partnerét. Ő életerős és kíváncsi volt az izmos combján és tökéletes fenekén feszülő farmerokban, az öltönyében, amit úgy tudott viselni, mintha egy kifutóról lépett volna elő. Még egy fekete keretes szemüvege is volt, amit néha olvasáshoz viselt, és egy szívdobbanás alatt Supermanból Clark Kentté változtatta. Melyik nőt nem indítja be, ha egy szemüveges pasit lát? De nem csupán a külseje ragadta magával. Gyorsan ráunt minden randira, arra várva, hogy partnere majd frappáns, szórakoztató és erőlködés nélkül vonzó lesz, pont, mint Ben. Ha nem vigyáz, még a végén ő lesz a New York állami Sweetwater vénlánya. Illetve *Harmony Pointé*, javította ki magát. Habár Sweetwaterben nőtt fel, és vissza is költözött oda, hogy Ben testvérének, Willow-nak az üzletével, a Sweetie Pie Bakery-vel fuzionálva megnyissa nagymamája könyvesboltját, terve nemrégiben más irányt vettek. A szomszédos városban, Harmony Pointe-ban vett egy tün-

déri könyvesboltot és felette egy lakást a Main Street és West Avenue sarkán annak érdekében, hogy eltávolodjon a „barátzónától”.

Még engedett magának egy percet, hogy kiélvezze a férfi széles mellkasának érintését a hátán, csiklandozó leheletét, amely meleg fuvallatként ért nyakához, és igen, még a reggeli *merevedését* is, amelyet a fenekénél érzett. A jelenet még szexisebb lett volna, ha az Aurelia dereka köré tekeredett óriásbébi nem nyálazta *volna* össze a lány pólóját.

Körülbelül ennyire futotta Bentől.

Aurelia az utóbbi pár hónapot azzal töltötte, hogy elhatározta, véget vet ennek a dolognak köztük. De mindez csak addig tartott, amíg tegnap este Ben felhívta és ezt mondta: – Gyerünk már, Rels, találkozz velem! Hiányzol. – Csupán ennyi kellett hozzá, hogy meggondolja magát. Mindig megolvasztotta idióta szívét, ahogy azt mondta: *Rels*. Mindenki Aureliának hívta születésétől fogva – ami egyben édesanyja halálának napja is volt –, kivéve Bent. Tőle származott a *Rels* becenév – vagy ha különösen kedves hangulatban volt, a *Relsy* –, és ezeket csak akkor használta, amikor kettesben voltak. Nevetséges, hogy egy titkos becenévtől különlegesnek érezte magát, mégis így történt. Tisztában volt vele, hogy fontos a férfi számára. Ő volt az első ember, akit Ben felhívott, ha bármilyen hírt meg akart osztani. A baráti körükben csak – *Ben és Aurelia* – néven, kizárólag együtt emlegették őket, mint a Ben & Jerry'st. Két ember, aki egyetlen tökéletes kombinációként létezett.

Csak hogy Aurelia nem akart Ben & Jerry's lenni.

Inkább azt szerette volna, ha egy Ryan Reynolds és Blake Lively típusú tökéletes párt alkotnak. Olyan fajtát, akik örült, vad szexuális életet élnek, meztelenül, egymás ragacsos testrészeibe fonódva ébrednek, nem pedig egy díványon Mr. Elköteleződésre Képtelen Benjamin Dalton nappalijában, vállukra csorgott nyállal.

Aurelia vett egy nagy levegőt, lehámozta a férfi hosszú ujjait melléről, és emlékeztette magát, hogy *pontosan* ez az oka, amiért meg kell fogadnia nagymamája, Flossie szavait, amit a múlt hónapban mondott a nagyapja halála után. A lány hallott már történeteket olyan párokról, mint a nagyszülei, akik több mint ötven évet éltek le együtt, majd egymást követték a halálba; ezért rémülettel töltötte el a gondolat, hogy a nagyanyját is elveszítheti. Miközben haladtak visszafelé a Long Island-i idősök otthonába, ahol a nagyszülei laktak az utóbbi néhány évben, könyörgött nagyanyjának, hogy költözzön vissza Sweetwaterbe, ahol Aurelia majd gondját viselheti. Azonban a ragyogó szemű hölgy – aki megtanította neki, hogyan kösse be cipőjét, és *higgyen magában* –, a nő, akinek negyvenvalahány éve volt könyvesboltja Sweetwaterben, és aki megszeretette az irodalmat vele – azt találta mondani: *Még nem ért véget a történetem, kislány. A nagyapád és én egy könyvtárat is meg tudtunk volna tölteni könyvekkel a szerelmünkről. Boldogan élünk, mint a mesékben, és gyönyörű, lenyűgöző életünk volt. De ahogy nagyapád mondaná: itt az ideje, hogy új kalandba kezdjünk – indulhat a következő fejezet.*

Ben motyogott valamit, még jobban magához szorította Relst, mindent elfeledtető izgalmát hozzányomta a lány farmerjához, elterelve figyelmét a múlttól, visszarántva őt a jelen változatlanságába.

Aurelia megpróbálta lefejtetni magáról Ben ujjait, és így szólt: – Ideje felkelni, Benny fiú.

A férfi nyögött egyet, és még erősebben megszorította a lányt.

– Ben! – csattant fel. Haragudott magára, amiért olyan könnyen visszatért régi mintáihoz. Ben testvérének, Bridgette-nek az esküvője előtt két héttel költözött be a könyvesbolt feletti lakásába. Az ünnepség két napja volt, amely dátum egyben Aurelia *maga által szabott határideje* is volt a saját *következő fejezetéhez*.

Ezt sikerült jól elszúrnom.

Ben felriadt, és a lány válla fölött kukucskált. – Sajnálom, Rels. Nem akartam újra megfogni a melled.

Persze, nem akartad. Köszí, az emlékeztetót. – Mindegy – válaszolta, majd felült, mire Ben a mellkasához szorította, önkéntelenül is nevetésre készítette a lányt.

– Szeretek a legjobb haverom mellett ébredni – jelentette ki a férfi. – Még akkor is, ha kissé házsártos reggelente.

– Nem vagyok házsártos. – Az asztalon levő tequilára pillantott, és hangtalanul sóhajtott egyet. Pontosan tudta, hogy jobb nem inni Bennel. Sokat nevettek, ittak és végül mindig egymásba gabalyodtak – de soha nem úgy, ahogy a lány akarta volna, annak ellenére sem, hogy Ben hónapokkal ezelőtt vett neki egy fogkefét. Eltűnődött, vajon a férfi *ezt* hogyan magyarázta ki az egyéjszakás kalandjai előtt. Tudta, hogy voltak ilyen jellegű kapcsolatai, de valójában fogalma sem volt róla, hogy életének ezt a részét, hogyan intézi. A gondolattól felkavarodott a gyomra.

Itt volt az ideje, hogy egyszer s mindenkorra véget vessenek ennek az egésznek. – Nem tequilázhatunk többet – mondta kérlelhetetlenül.

– Jó, legközelebb whisky-kólázunk.

– Lehet, hogy le kéne állnunk az ivással, miközben filmet nézünk – válaszolta Aurelia kedvetlenül, mert egyébként imádta a komfortos és szórakoztató közös estéiket. De szánalmasnak érezte magát attól, hogy baráti státuszban szenved, szóval azt mondta: – *Van saját lakásom, ahol élhetek.*

– Félreértés ne essék, nagyon örülök, hogy ilyen nagyszerű befektetést találtál, de utálok, hogy nem laksz a közelben többé. És mindez olyan gyorsan történt, Rels. Az egyik nap még Flossie-t szállítottad haza, a másik nap pedig bejelentetted, hogy Harmony Pointe-ba költözöl.

Ahogy a nagypja temetése után vitte haza a nagymamáját, Aurelia Harmony Pointe-on keresztül vezetett, amikor meg-

állva a piros lámpánál, meglátott egy ELADÓ feliratot az Első Fejezet nevű sarki könyvesbolt ajtaján. Olyan érzés volt, mintha egy neon felirat közölné vele ordítva, hogy lépjen tovább az életével. Még aznap ajánlatot tett az ingatlanra.

– Nos, nyilvánvaló csak egy hívásodba kerül, és máris a nappalidban termék – jegyezte meg Aurelia, miközben igyekezett nem túl nagy jelentőséget tulajdonítani Ben megjegyzésének.

– Mert ezt szokták csinálni a barátok. Elszórakoztatják egymást.

Barátok. A legünneprontóbb fogalom.

Ben elkezdte masszírozni a lány vállát. Hatalmas, erős kezei voltak. *Varázskézek.* Aurelia elképzelte, ahogy a ruhája alá csúsznak, simogatják, tapogatják és ingerlik a testét, amíg az nedves és sóvárgó nem lesz.

– Látod? Erre van szükséged reggelente, hogy kiereszthesd a gőzt – mondta Ben halkán, kizökkenve a lányt gondolataiból.

Aurelia Ben arca felé fordította a fejét, és szíve kihagyott egy ütemet. A férfinak nem volt mindig markáns, modell arca. A húszas évei kezdetéig kissé telt volt, mintha csak megtagadta volna a teste, hogy feladja kisfiús bájának utolsó maradványát, különösen, amikor mosolygott. Ám arcának gödröcskéi megmaradtak, és játékos vigyora mindig beragyogja sötét szeméit és az arcát. Azok a komoly, szexi szemek oly könnyedén tudták leolvasztani a nők bugyiját, mint ahogy egy egész tárgyalóterem figyelmét magukra tudták szegezni. Aurelia úgy képzelte, az ágyban is mesteri tárgyalóerővel bírnak. Az ajkairól már nem is beszélve...

– Már megint feszült vagy – mondta Ben, még mindig a lány vállait masszírozva, akit a valóság hirtelen arcul csapott. Mégis mit művelt? A legjobb barátja kockázatitőke-befektető volt, aki főiskolás kora óta szerencsés volt a beruházásokkal,

akárcsak a random nőekkel. Kivéve Aureliát, aki felé soha nem kezdeményezett, pedig rengetegszer volt rá lehetősége.

Ugyanakkor ő sem próbálkozott be nála, pedig nem volt szégyenlős. Nem félt rámozdulni egy férfira. De Bennel kapcsolatban más volt a helyzet. *Bonyolult*. A Dalton család volt a második családja. Ben négy lánytestvére a legjobb barátnői voltak, a férfival pedig szikrázott körülöttük a levegő, mindig a határán jártak annak, hogy történjen *valami* közöttük. Legjobb barátok. Ivócimborák. *Ben & Jerry's*.

A francha a Ben & Jerry'szel Aurelia Ben nagy tölcséréről akart tejszínhabot enni, de nem akarta kockára tenni a barátságukat, sem azt, hogy a család többi tagjával megromoljon a viszonya.

Éés pontosan ezért kellett távoznia.

Most rögtön.

– Mennem kell. – Aurelia megpróbált elhúzódní, de Ben megmarkolta a lány megfeszült izmait, amitől az ellazult, és akarata ellenére nyögés tört fel belőle.

– Ne siess úgy! – csábította Ben. – Nem vicceltem. Te vagy a legjobb barátom. Megosztom veled a titkaimat, és szeretem azt, aki vagy.

Aurelia lelkében felcsillant a remény, lehunyta szemét, és örült neki, hogy Ben nem láthatja az arcát. Végre eljött az idejük? – Tényleg?

– Persze – mondta Ben, és Aurelia hallotta a hangján, hogy mosolyog.

Ettől jó érzés töltötte el, és az igazság könnyen bukott ki belőle.

– Én is szeretem azt, aki vagy.

Ben állat a lány vállára tette, kemény mellkasát erőteljesen hozzányomta hátához, és közben megjegyezte: – Különösen akkor szeretlek, amikor reggelit készítesz nekem.

– Hú! – Aurelia fel akart kelni, ám Ben megragadta a csuklóját, könyörgő kiskutyaszemekkel nézett rá, aminek sosem

tudott ellenállni. Jellegzetes nézés volt ez, amely azt üzentte: *Kérlek, ne hagyd itt!* – Ben – figyelmeztette a lány.

– Relsy – könyörgött Ben.

– Nem csinálok neked reggelit. Indulnom kell. – mondta Aurelia, miközben elrántotta a kezét, és így folytatta: – És elfoglalt leszek az elkövetkező hetekben. Pontosabban *egész életemben*, szóval... – fejezte be, közben piros Converse cipőjébe csúsztatta a lábát, majd felkapta a pénztárcáját.

– Most komolyan nekem kell elkészíteni a reggelimet? – Ben talpra ugrott, nyújtózott. Szexi, 190 centi magas teste, a lány 160 centije fölé tornyosult. – Te jobb gofrit csinálsz, mint én.

– Sok mindent csinálok jobban, mint te. Ne felejtse el visszahívni Aident! – Aiden Ben üzlettársa volt. Tegnap este hívta fel filmnézés közben. Ben épp megneveztette Aureliát, akinek ezért kifolyt a tequila az orrából, ettől szinte hisztérikus állapotba kerültek, ami ellehetetlenítette, hogy felvegye a telefont.

– A francba, tényleg – kapta fel a férfi a telefont az asztalról.

– A jogi csapatunkkal kellett volna megbeszélést szerveznie.

– A szállodalánc miatt, amit veszel?

– Aha. Tessék, vedd fel a pulcsim! Korán van még. Meg fogsz fázni.

Ben levette a pulcsiját, és a lány felé dobta. A mozdulatsor alatt kilátszódott a férfi izmos mellkasát borító mellszőrzet, és egy szőröcskék, amely eltűnt a nadrágja alatt. A pulóver Aurelia mellkasához csapódott, majd a lábán landolt, emlékeztetve őt, hogy Bent bámulja.

Ben kacagott. – Ügyesen elkaptad, Rels. Majd juttasd eszembe, hogy ne válogassalak be a baseballcsapatomba.

– Nem is akarok a csapatodba kerülni. Túl lassan futsz a bázisok között – motyogta Aurelia, miközben felvette a földről Ben pulóverét. Belebújt, és mélyen beleszippantott. Már a férfi illatától is megfeszült a mellbimbója. – Na, én léptem.

– Mit szólnál egy kis gabonapehelyhez? – kérdezte Ben kacintva. – Én csinálom.

– Mióta vagy ilyen nyomulós?

Ben arcán szemérmes mosoly futott végig. – Tudom, hogy ha egyszer a konyhámba kerülsz, nincs visszaút. Nem fogod engedni, hogy szemetet egyek, amikor te össze tudsz ütni valami finomat.

– Ja, látnod kéne a hálószozában. – Aurelia érezte, hogy a férfi szeme tágra nyílik. Gyorsan lakatot tett a szájára, és alig bírta elhinni, hogy ezt tényleg kimondta. Ben nevetésének visszhangjában kiviharzott az ajtón, és majdnem felbotlott egy kosárban. Az ajtóba kapaszkodva visszahajolt, és bekiabált: – Azt hiszem, Willow hagyott itt neked egy kis muffint. Van egy kosár a teraszodon.

– Csak így tovább, Willow – mondta Ben, miközben az előcsarnok felé sétált. – Lássuk csak, mi van itt!

Aurelia érezte, hogy ismét Ben meztelen mellkasát bámulja, és felcsattant: – Enyém a legnagyobb muffin! – mintha csak a férfi tehetne róla, hogy csodás mellkasát és hasizmát legszívebben nyalogatná, harapdálná és...

A muffinra figyelj!

Ben elmosolyodott, és azt mondta: – Vegyél, amennyit szeretnél, majd később behajtom az árát.

Álmaimban.

Ben imádta Aurelia játékos tekintetét, miközben a lány megpróbált valami frappáns válasszal előállni. A haja kócos volt, arca még melegen piroslott az alvástól. Ben meg tudta mondani, pontosan melyik pillanatban adta fel a pimasz válaszadás lehetőségét, ugyanis ujjait végighúzta hosszú, sötét haján a tekintete pedig a kosár felé siklott. Általában nem adta meg magát olyan könnyen, így azonban megadatott pár pillanat Bennek, amíg gyönyörködhetett a nő fenekében, ahogy a kosár fölé hajolt.

– Látod? Nincs szükséged rá, hogy reggelit csináljak – mondta Aurelia édes mosollyal, ahogy a válla fölött visszanezített Benre, miközben felemelte a kosarat. Majd így folytatta:

– Willow gondoskodott rólad.

Ben szíve majdnem megállt, amikor megpillantott egy takarókba bugyolált, alvó kisbabát a kosárban. – *Bassza meg!*

– Én... Én... *Mi...* – Aurelia követte Ben tekintetét, amely a kosárban fekvő babára irányult, és térdre rogyott mellette. – Szent ég, *Ben!* Ez egy *kisbaba!*

Ben hátrált pár lépést, mintha nem tudna elég gyorsan elmenekülni, és így szólt:

– Miért van a teraszomon?

– Nem tudom.

– De van itt egy üzenet. Nézd csak meg! – Ben a takaró oldalába rejtett borítékra mutatott. – Kinek a gyereke lehet? – Ben ide-oda tekingetett az utcán. Nem volt biztos az okában, de a felkavaró, sötét érzés a zsigereibe hatolt, ahogy Aurelia elfehéredő arccal felegyenesedett.

Remegő kézzel adta át Bennek a levelet, és azt mondta: – *A tiéd* a kislány.

– Mi van? Nem, az *nem lehet*. – Ben átnézte a kézzel írott levelet. A szíve minden egyes szó elolvasása után hevesebben vert. *Kedves Ben! Sajnálom, hogy ezt teszem veled, de nem tudtam, ki máshoz fordulhatnék. Nem vagyok abban a helyzetben, hogy gondoskodni tudjak egy gyerekről. Remélem, a te életedbe belefér a kislányod.*

– Mi a fene? – A férfi a babára nézett. – Fel kell hívnom az ügyvédemet és a rendőrséget is. Ez egy baromság. Valami örült ribanc pénzhez akar jutni, vagy valami ilyesmi lehet.

Aurelia úgy nézett rá, mint *egy örültré*.

– Mi van? – csattant fel Ben.

– Én... – nyelt egy nagyot a lány, és lenézett a babára. – Be kellene vinnünk.

– Nem, *nem kellene*. Közvetlenül a rendőrségre kell vinni.

Aurelia megrázta a fejét, tekintete ide-oda cikázott Ben és a kosárban lévő kisbaba között.

– *Megőrültél?* Ha mégis a te kislányod, tényleg azt akarod, hogy a gyámhivatal kezébe kerüljön? Hogy idegenek vigyázzanak rá?

– *Nem az enyém, Rels.* – Ben megragadta a kosarat a fülei-nél fogva, és azt mondta: – Fogd meg a kibaszott kosár tetejét. Intézzük ezt el!

Aurelia kezébe vette a kosártetőt, és követte Bent befelé.

– Az az „*ezt*”, egy kisbaba, és a rózsaszín takaró arra utal, hogy kislány. *Ő*, és nem pedig „*ez*”. Mit fogsz tenni?

– Felveszek egy inget, és elmegyünk a rendőrségre. – Ben letette a kosarat, és elővette a zsebéből a telefonját. – De először felhívom az ügyvédemet.

– Várj! – A lány megragadta Ben csuklóját, szemöldöke hallgatásra intette.

– *Ne tedd! Kérlek!* Gondolkozzunk egy kicsit!

Ben ellenállt. – *Gondolkozzunk?* Aurelia, nem az enyém. Komolyan.

– Ebben nem lehetsz biztos. Még a legjobb fogamzásgátló is csak az esetek kilencvenkilenc százalékában hatékony.

– Jézusom! *Te* akarod ezt a babát? Van valami furcsa babafétised, amiről nem tudok? Mert akkor a tiéd lehet, és megküzdhetsz az örült szajhával, aki majd feljelentést tesz, mert elrabolták a gyerekét. És akkor majd arra eszmélsz, hogy védekezned kell, ahelyett, hogy előzetesen segítséget kértél volna.

Aurelia fel-alá sétált, hol karba tett kézzel, hol egyenes karal. – Ben – mondta könnyörgő hangon –, biztosra kell menned, mielőtt a hatóságok kezére adod.

– A rohadt életbe! – Most már Ben járkált fel-alá. – *Tud-nék* róla, ha lenne egy gyerekem.

– Mégis hogyan? Ozmózis útján? Folyton utazgatsz. Isten tudja, hány nővel feküdtél le.

– Óvatos vagyok, Rels. *Kibaszott óvatos.* – Pontosan azért, mert egy egyéjszakás kaland során megfogant kisbaba volt az utolsó dolog, amire vágyott.

– De mi van, ha a tiéd a baba? Ezt a kérdést egy olyan lány teszi fel neked, aki bármit megtenne, hogy megtudja, ki az apja. *Tudni* a mindent jelenti.

Ben becsukta a szemét, a szíve sajgott Aureliáért. Amikor megszületett, édesanyja rengeteg vért vesztett, és meghalt. Soha nem fedte fel a lány apjának kilétét. Csak annyit mondott, hogy az semmit sem akart tőle, és a kisbabától sem. Ben tudta, mennyire nehéz volt számára ez az egész. A mélységes vágyakozás miatt sokszor teltek meg szemei könnyel, így Ben szinte sajátjának érezte a lány lelkében tátongó űrt.

Ben újra a babára nézett, akinek remegett az alsó ajka, ám ebben a pillanatban csak a születésekor elárvult Aureliát látta benne. *A fene egye meg!*

A baba sírni kezdett: – Fel kell vened!

– Én semmit sem tudok a kisbabákról. Még csak nem is bébiszitterkedtem soha. Neked viszont vagy egy unokaöcséd. *Te* fogod felvenni. – A lány keresztbe tette a kezét, várakozó pillantást vetve a férfire. Louie Ben húgának, Bridgette-nek volt az imádni való hatéves kislánya.

Ben bármilyen tárgyalóteremben képes volt vezető szerepet betölteni, de a kisbabák megrémítették. Túlságosan törékeny és kiszolgáltatott lények. Megadóan felemelte a kezét, amikor a csecsemő sírni kezdett. *Hangosan.*

– Addig nem értem Louie-hoz, amíg nem éreztem, hogy nem török össze a kezemben. Az a gyerek *törékeny*. Kisebb, mint egy kenyér.

– *Uh!* – Aurelia letérdelt a kosár mellé, felkapta a síró kisbabát, és a hasához szorította.

– El ne ejtsd!

Aurelia megrovó pillantást vetett Benre, majd aggódva a babára nézett. – Nem hagyja abba a sírást.

– Ringasd a karodban! – Ben megpróbálta összeszedni emlékmorzsait Bridgette gyereknevelési módszereivel kapcsolatban még Louie babakorából, de érezte, hogy vér szökik fejébe és csak egyetlen gondolatot hagy neki: *Szent szar. Lehetetlen, hogy az enyém legyen.*

Aurelia a karjaiban ringatta a kislányt, aki ettől becsukta a szemét, sírása remegő, éles hangokba fulladt, amitől reszketni kezdett Ben gyomra. Térdre rogyott a lány mellett: – Csináld azt a vállizét!

– Vállizét?

– Tedd a válladra! Büfiztesd!

– Büfiztessem? – kérdezte Aurelia felvont szemöldökkel.

– Te hülye vagy! Pelenkák is vannak a kosárban. Keress egy cumisüveget!

Ben túrni kezdett a pelenkák alatt, és talált egy üveget. Úgy nézett az üvegre, mintha most látna ilyet életében először, Aurelia elkeseredett sóhajok közepette csattant fel: – Rázd meg!

Ben pokoli erővel kezdte rázni az üveget, miközben a kisbaba éles, metsző sírása hosszú, reszketeg, torokszorító hangokba fulladt – majd pedig elhalkult, mintha nem kapna levegőt.

– Nem lélegzik! Csinálj valamit! Újra kell élesteni? Mi van, ha beteg? Ó, édes Istenem, Rels! Csináltunk va... – szavait újabb fülsüketítő hangok fojtották el.

– Add ide! – Aurelia felkapta az üveget, pozíciót váltott, ülve keresztbe tette a lábait, és a hasához szorította a kisbaba. Az ajkához helyezte az üveget, majd a legapróbb, rózsaszín szájjal, amit Aurelia valaha látott, bekapta a cumit, miközben pihegett, kortyolt és üvöltött egyszerre. Ben visszatartott lélegzettel figyelte, ahogy a baba újra zihál, nyöszörög, és a cumisüveget szopja. Olyan hosszan ismétlődött a szívó-ziháló-nyöszörgő-szívó művelet, hogy azt hitte elájul, amikor hirtelen észrevette, hogy *nem vesz* levegőt.

– *Basszus* – hagyta el a száját egy hosszú, gyötrelmes kilégzés kíséretében. – A rendőrök előtt Vic Preacherhez megyünk.

– Ben barátja, Vic, gyerekorvos volt.

– Hogy kiderüljön, te vagy-e az apa?

– Hogy megbizonyosodjunk róla, hogy nem beteg a kis-lány, és igen azért is, amit mondtál.

– Nem viheted el gyerekülés nélkül!

– Akkor *sétálni* fogunk, mert túl sok ideig tart a vásárlás, és megint leállhat a légzése. Semmit sem tudunk erről a gyerekről. – Bent hirtelen arcul csapta a valóság, ez nem Aurelia problémája, és megkérdezte: – Ugye velem jössz, Rels?

– Mi van? – kérdezte a lány szórakozottan, álmodozó arc-kifejezéssel bámulva a kisbabára.

Ben torka ezúttal kicsit másképpen szorult össze, ahogy meglátta, hogyan néz Aurelia a kisbabára. Valami nem stim-melt. Ő volt az a személy, akivel mindig jól szórakozott, az egyetlen nő, akivel bármiről tudott beszélgetni. *Minden* fantá-ziájában szerepelt, ami kínzás volt számára, mivel nem lehetett az övé. Mindenesetre pokolian szexi fantázia volt, amelyet nem volt kész feladni. Az elméje ráparancsolt: *Ne! Ne bámuld már így!*

A lány hosszú szempilláival, amelyek megőrzítették Bent, ránézett, és azt suttogta: – Nem állt le a légzése. Csak éhes volt. – lenézett a csecsemőre, és úgy folytatta: – Bénán bánunk a csecsemőkkel, Ben, de legalább nem törtük össze.

MÁSODIK FEJEZET

– INDULJUNK! – mondta Ben, ahogy lefelé nyargalt a lépcsőn. Szűk, fekete pólót és a tegnapi farmerjét viselte, pont olyan zaklatott állapotban leledzett, mint amilyenben felfelé menet volt, amikor kettesével szedte a lépcsőket. Lába még mindig csupasz, borostája pedig éjsötét volt; vastag, sötét haja összeborzolódott, mintha egy szexi éjszakán lett volna túl, de Aurelia jól ismerte az igazságot.

A reggeli „csomag” miatt járkált körbe-körbe a hatalmas házban. Hol megragadta a kulcscsomóját, hol fel-alá rohangált a konyha és nappali között, és mindent megtett, hogy ne kelljen a kosárban fekvő kislányra néznie.

– Mégis *hová?* – kérdezte Aurelia halkán, hogy ne ébreszse fel a kicsit. Nem fért a fejébe, hogy a baba esetleg valóban Bené. A férfi – a munkáján kívül, amelyet úgy dédelgetett és ápolt, mintha egy élő, lélegző dolog lenne – távolról elkerült mindent, ami egy kicsit is hasonlított az elköteleződéshez.

Bosszúsan vonta fel a szemöldökét. – Az *orvoshoz*. Már mondtam. Felhívtam Vicet, és azt mondta, bármikor vihetem a kicsit. Induljunk!

– Persze, cipő és gyerekülés nélkül. Ben, a kislány *alszik*. Sosem hallottad a régi mondást: *Ne ébreszd fel az alvó kisbabát?*

– Szerintem alvó *oroszlánról* van szó a mondásban, és egyébként is, mit jelent ez? Ugyan ki akar felébreszteni egy oroszlánt? Miért?

– Dunsztom sincs – suttogta Aurelia, és a kosárban alvó babára pillantott. – De végre csendben van, én biztos nem piszkálom megint.

– És *akkor...*? Itt kellene ülnünk ölbe tett kézzel, amíg fel nem ébred? Órákig is alhat. – Ben úgy mászkált jobbra-balra, mint egy ketrecbe zárt tigris. – Rá kell jönnünk, mi folyik itt. Ki hagy egy gyereket a küszöbön? Meg *kell* találnunk az anyját. Ez egy örület. Fontos találkozóm van a jövő héten, amire muszáj felkészülnöm, és egy kibaszott zuhanyra is szükségem van. És most itt van egy kisbaba, aki néha elfelejt levegőt venni...

Aurelia sosem látta Bent ilyen zaklatottnak, és ráadásul olyan gyorsan beszélt, hogy képtelen volt a szavába vágni. Közelebb lépett Benhez, de ő továbbra is csak a kiskorú veszélyeztetésére vonatkozó törvényről hadovált, és arról, hogy nem ő az apa.

Aurelia megragadta a férfi karját, és rekedten suttogta:

– Benjamin!

Ben pislogott párat, mintha csak most vette volna észre, hogy Aurelia is ott van.

– Vegyél egy mély levegőt, és egy szót se többet, amíg nem iszol egy kávé! – Aurelia felemelte a kosarat.

– Hová viszed?

– A konyhába. Gyerünk! – Jézusom, *Aurelia* magában őrlődött, *Ben* pedig látványosan szenvedett. Nem semmi páros voltak. A lány letette a földre a kosarat a konyhaasztal mellé, majd a kosárhoz legközelebb eső székre mutatott: – Ülj le!

Meglepődött, hogy Ben engedelmeskedik. Elkezdte főzni a kávé: – Amíg alszik, ki kell találnunk, hogy ki az anyja. Aztán elvisszük Vichez, hogy megvizsgálja.

Ben szeme elkerekedett. – Szóval szerinted is beteg?

Aurelia forgatta a szemét. – Ideje lenne nevet adni neki. – Gondolkodott egy kicsit, és kiválasztotta az első nevet, ami eszébe jutott. – Mostantól fogva *Baby B*-nek fogjuk nevezni.

– Baby B-nek? És kicsoda Baby A?
– Nincsen Baby A. Baby *Ben*, csak addig, amíg...
– *Nem* az én gyerekem, Aurelia – mondta összeszorított fogakkal, ahogy tekintetét a kisbabára szegezte, és – bár állkapcsa megfeszült – Aurelia megesküdött volna rá, hogy a férfi elgyengült.

Vajon a lehetséges anyákra gondolt? Felidézte a nőket, akikkel lefeküdt? Vagy éppen elfogadta, hogy tényleg ő lehet az apa? Aurelia a három kérdés közül kettővel nem akart foglalkozni. Átnyújtotta Bennek a bögre kávéját.

– Ezt nem tudhatjuk, és nem is lehet az enyém, szóval Baby B lesz a neve. Vagy egyelőre csak B. – Aurelia magának is öntött egy csésze kávéját, fogott egy jegyzettömböt, és elővett egy toltat a fiókból, majd leült az asztalhoz. – Oké, Ben, koncentrálj! Találjuk ki, mi történt! Szerinted mennyi idős a gyerek?

Ben úgy festett, mint aki lenyelt egy békát. – Honnan tudhatnám?

– Mindegy. Megguglizom. Anyám... bezzeg amikor üzletről van szó, orrvérzésig tervezel és irányítasz. Próbáld meg segíteni, *kérlek!* Nem születhetett túl régen, a fejét sem tudja tartani. – Aurelia előkapta a telefonját, és rákeresett, *hogyan lehet megállapítani egy kisbaba életkorát*. Mivel csak terhességi kalkulátorokat talált, felkiáltott: – A francba! Ez egyáltalán nem segít.

– Azért, mert béna vagy a keresésben. – Ben kivette Aurelia kezéből a telefont, bepötyögött valamit: – Ez az oldal segíthet. A nulladik hónaptól kezdve havi baba mérföldkövek vannak felvezetve. Mégis milyen mérföldköve lehet egy újszülöttnék?

Gyorsan végigfutották a talált cikkeket, etetésről, fürdésről, alvásritmusról, és egyetértettek abban, hogy nem voltak kisegítve. Ezek a cikkek pont arról nem adtak információt, mi alapján lehetne meghatározni a baba korát.

– Egy hónaposnál nem lehet öregebb, ugye? Olyan picike még. Talán három-hathetes lehet, ha biztonsággal akarunk

tippelni. – Aurelia megnyitotta a telefonja naptárát, és visszaszámolt, hogy kitalálja, mikor foganhatott meg a baba. – Nem hiszem el, hogy éppen azt próbálom kitalálni, mikor szexeltél. Ez az egész annyira elcseszett.

Ben állkapcsa ismét megfeszült, bocsánatkérően meredt a lányra. – Mégis mit vársz, mit mondjak? Egyikünk sem egy szende szűz.

– Nem tudhatod, én mi vagyok – válaszolta metsző hangon, szemét a telefonra szegezve. Sok férfi volt az életében, de már ezer éve nem szexelt, ami igen nagy problémát jelentett a Bennel töltött éjszakák szempontjából. Amikor a férfi a karjában tartotta – ami minden egyes alkalommal előfordult, amikor nála maradt –, Ben *mindig* takaróként tekeredett köré, és Aurelia érezte, hogy *sokkal többet* akar a férfitől.

De most...

Ránézett a kisbabára. És rájött, hogy talán nem ő az egyetlen nő, akinek többre van szüksége, mint amennyit Ben nyújtani tud.

Vagy amennyit nyújtani akar?

Elhessegette ezt a fájdalmas gondolatot: – Össze kell szednünk, kikkel feküdtél le május vége és július eleje között, hogy minden eshetőséget számításba vegyünk.

– Ezt nem gondolhatod komolyan. Miért emlékeznek rá?

Aureliának leesett az álla. – Ilyen sok nővel voltál?

Ben egy pimasz mosoly kíséretében vállat vont, ami feldühítette a nőt.

Szemfogatva kérte Bent: – Add ide a naptáradat, te *dzsigoló!*

– A naptáramat? Gondolod, hogy beleírtam minden nő nevét, akivel lefeküdtem? – nevetett. – Hadd nézzem a *te* naptáradat!

– Nem én vagyok az, akinek a következő tizennyolc évben talán fel kell nevelnie egy gyereket. Szóval vedd elő azt az isten-

verte naptárt, és nézd meg, hol jártál előző nyáron! – Aurelia szavai gyorsan és dühösen pattogtak.

Ben a telefonja naptárát vizslatta, tekintete ide-oda cikázott Aurelia és a képernyője között. – Május és június?

– Ühüm – Aurelia nyelt egy nagyot. Mi van, ha lefeküdt egy csomó nővel, akiket ő is ismer? És mi van, ha házasságokkal is? *Nem, erre soha nem lenne képes.* De mi van, ha...? Tudná ezt Aurelia kezelni?

– Tavaly nyáron Remi Divine-nal forgatta Zane azt a filmet – mondta Ben büntudatos tekintettel. Zane Willow férje volt. Színészből lett forgatókönyvíró, és legutóbbi filmjében Remi Divine volt az egyik főszereplő.

Aurelia szíve megremegett. Közeli barátságba kerültek Remivel azon a nyáron. Sokat sms-eztek, és ha Remi beosztása megengedte, mindig találkoztak. Remi hamarosan Harmony Pointe-ba érkezett, hogy újabb filmet forgasson. Milyen kínos lenne tudni, hogy lefeküdt az egyetlen férfival, akit Aurelia magáénak akart, de nem szerezhetett meg!

– Nos hát, azt tudjuk, hogy Remi nem terhes – mondta Aurelia anélkül, hogy Benre nézett volna.

– Nem feküdtem le Remivel. Nem csupán az üzlettársam testvére, de nem is az esetem.

– A Natalie Portman-hasonmások nem az eseteid? – Aurelia pillantása találkozott Benével, aki meglehetősen dühösnek látszott. – Honnan kellene tudnom ki a te *eseted*?

Ben úgy festett, mint aki citromba harapott. – Paytonnak hívták.

A hányinger kerülgette. – Lefeküdtél azzal az édes kis vörössel, aki a kiszolgálószemélyzet tagja volt? Komolyan? Ő a te *eseted*? – Aurelia a papírra nyomta a toll hegyét, és azon tűnődött, vajon mije volt *Paytonnak*, ami belőle hiányzott. – Vezetéknév?

– Fogalmam sincs.

– *Egyéjszakás* Payton. Értem. – Aurelia úgy érezte, gyomorszájon rúgják. – Még kik jöhetnek szóba?

Ben tovább böngészte a naptárát. – New Yorkban voltam üzleti úton.

– *A szexiparban?* – kérdezte Aurelia hányingerrel küszködve.

– Jézusom, én képtelen vagyok ezt csinálni – mondta Ben, majd felállt. – Nem mondom el neked, kikkel feküdtem le.

– Rendben van – tette le Aurelia a tollat, majd szintén felállt. – Akkor csináld egyedül! Számomra sem valami kellemes program ez. – Aurelia kiviharzott a nappaliba, felkapta a tárcáját, könnyei és a harag kezdtek felülkerekedni önuralmán.

– Várj, Aurelia! – Ben megfogta Aurelia karját, szeme segítségért – vagy megértésért – vagy *akármiért* könyörgött.

Kiszabadította karját a férfi szorításából, és haragosan nézett rá. – Lehet, hogy van egy *gyereked*, Ben – suttogetta éllel a hangjában. – Egy élő, lélegző kisbaba. Nőj fel, és oldd meg a problémádat!

– És közben bántsalak, vagy inkább idegesítslek fel? – Ben mélyen a szemébe nézett, és olyan közel lépett hozzá, hogy egymáshoz értek.

– Kösz, egyikre sem vágyom.

Aurelia nem tudta, mi mást mondhatna. *Igen*, még így is rohadtul fáj neki, semmi joga nem volt így érezni, és ez még inkább bosszantotta. Ráadásul nem oszthatta meg érzéseit Bennel. Olyan nehezen vette a levegőt, hogy megszólalni is alig bírt, ám végül mégis erőt vett magán: – Talán meg kellene kérned Zane-t, hogy segítsen.

– Zane-t? – Úgy nézett a lányra, mintha örült lenne.

– Mit szólnál inkább Taliához? – Talia volt a legidősebb a Dalton testvérek közül, alig egy évvel volt öregebb Bennél. Ben mindig is hozzá állt a legközelebb. Még főiskolára is ugyanoda jártak, és amikor Talia főiskolai barátja megcsalta Taliát, Ben felkereste, és péppé verte. Aurelia tudatában volt

annak, mennyire fáj Bennek, amikor Talia eltitkolta, hogy a vőlegénye egy night clubban táncol. De nővérét meglehetősen higgadt és elemző gondolkodásmód jellemezte. Bennek most erre volt szüksége, tekintve, hogy perpillanat sem ő, sem pedig Aurelia nem volt képes *higgadtan* gondolkozni.

– Nem akarom, hogy a családom tudjon erről, amíg nem vagyunk biztosak benne, hogy enyém a gyerek – mondta Ben.

– Nem akarom kiborítani őket.

– De az rendben van, hogy *engem* borítasz ki. – *Nagyszerű. Ha ez nem árulja el, hogy hol a helyem, akkor semmi.*

– Dehogyan! Pont ezért akartam leállni ezzel az egészszel – sóhajtott egy nagyot Ben. – Sajnálom...

Mégis mit? Hogy kiborítasz? Hogy gyereked van? Vagy hogy mással szexelsz?

– Oké, szóval Taliának még nem szólunk – helyeselt Aurelia. – De Zane semmit sem fog kikotyogni. – Ahogy kiejtette a száján ezeket a szavakat, rájött, hogy ez nem igaz. Zane nem tartott titokban semmit Willow előtt, és Ben hitetlenkedő arckifejezése azt üzenté, ő is ugyanerre gondol. Azonban azzal is tisztában kellett lennie, hogy ez az egész Aureliának mennyire szarul esik. – Az utolsó dolog, amit akarok az az, hogy megtárgyaljuk, kikkel feküdtél le.

– Hidd el, legalább annyira nem akarok beszélni erről, mint amennyire te nem akarod hallani – Ben megfogta a lány kezét, és megszorította. – De kikészülök, Rels. Egyedül is tudom kezelni a helyzetet, ha muszáj, de semmiképpen sem akarok ártani ennek a kislánynak. Megtennéd, hogy nem hagysz vele egyedül? Az ő érdekében? Még azt sem tudom, hogyan kell megfogni.

A lány elfordította a fejét, hogy ne kelljen Ben könnyörgő tekintetébe néznie, erre ismét megszorította a kezét, hogy magára vonja a figyelmét: – Szerintem nem sok nőről van szó. *Kérlek!* Csak veled akarom megosztani ezeket a személyes információkat, és senki mással.

Aurelia behunyta a szemét egy pillanatra, és megpróbálta figyelmen kívül hagyni a nyakát fojtogató féltékenységet. Ben olyan sokszor állt mellette az elmúlt években – minden kellemetlen szakítása után, vagy amikor a nagypaja halála miatt egész éjjel sírt, és még jó pár alkalommal. Féltetve az érzéseit, igazán megtehetette ezt érte, hogy ott legyen mellette, amikor leginkább szüksége van rá. – Azt tudod ugye, hogy *én* is ki vagyok borulva, és *egyik barátnőmet sem* tudom felhívni, hogy megbeszéljem velük a történeteket, mert a rokonaid? Még *Remit* sem, mert van rá esély, hogy hallott rólad és Paytonról. – Aurelia letette a tárcáját, és elindult a konyha felé.

– Tudom. És sajnálom...

A lány megtorpant, Ben elé állt, és azt motyogta: – Nagyon sajnálom.

– Tartozol nekem! – Aurelia Ben gyönyörű, hálás szemébe nézve folytatta: – *Nem kevéssel!* Még jó, hogy nem nyitottam meg a könyvesboltot, különben magadra maradnál! – Pár hét múlva lesz esedékes az Első Fejezet nagyszabású megnyitója, de Aurelia akkor is segített volna Bennek, ha már kinyitott volna az üzlet, hiszen Benről volt szó, aki eddig soha semmiben nem kérte a segítségét.

– Bármit megteszek, amit csak akarsz – válaszolta a férfi. – Feltéve, ha a nap végére nem utálsz meg engem.

Nehéz lenne megutálni őt egy olyan gyönyörű kisbaba miatt, mint amilyen a kosárban feküdt. Bár a féltékenység felőrölte minden idegszálát, Aurelia mindenkifélt realista volt, és tudta, hogy előfordulnak nem tervezett terhességek – illetve, hogy nem mindenki képes felnevelni a gyermekét. Tekintve, hogy születésétől fogva árva volt, könnyen átérezte a dolgot. Annak ellenére, hogy nagyszülei sosem éreztették vele, hogy bármivel is kevesebb lenne, mint az élet egy nagy becsben tartott ajándéka, Aurelia tudta, hogy sok mindenből kimaradtak azért, hogy felnevelhessék őt.

Ahogy visszatértek a konyhaasztalhoz, így szólt: – Írok Reminek, és kitalálok valamit, hogy kiszedjem belőle a személyzetis csaj vezetéknevét.

– Köszönöm.

Aurelia felemelt egy tollat, hegyét a papírra nyomta, és megkérdezte: – Ki az a New York-i dugópajti?

Ben káromkodott egyet. – Egy ügyvéd. Szőke, pár évvel idősebb nálam.

– Nem kell ismertetned az *önéletrajzát*... – *És képleírás sem kell, kösz.*

– Aida Strong, Figyu, felhívom. Találkozunk... –

Aurelia felemelt kezével megálljt parancsolt Bennek. – Ebbe bele se kezdj! Nem akarom tudni. – Majd Aida neve mellé odaírta, hogy Dugótárs a Nagy Almából, letette a tollat, keresztbe tette karjait; és utálta magát érte, de azt *akarta*, hogy Ben mégis beszámoljon. Ez hiba volt. Rosszul is érezte magát.

– Vele töltötted a csütörtök estéket *meeting* címszó alatt? – Mivel Ben nem válaszolt, Aurelia tovább kérdezősködött: – Vele voltál az elmúlt néhány hónapban?

Ben bűnbánó tekintettel bólintott. – Nem egészen mostanában, de...

– Akkor tuti nem ő lesz a mi emberünk. Szerintem észrevettél volna egy terhes hasat. – Aurelia áthúzta Aida nevét. – Egyébként sem lehet ügyvéd a jelöltünk. Akárki is tette ezt, tisztában kellett lennie vele, hogy jogi következményeket vonhat maga után, ha cserbenhagyja a gyereket.

Ben az állát dörzsölgette kezével. – Csak két másik nő maradt, akire emlékszem.

– Akire *emlékszel*...? A férfiak akkora disznók.

Ben összehúzta a szemét. – Hány férfival voltál tavaly júniusban és júliusban?

Aurelia félrenézett.

– Gyerünk, Rels! Volt az a srác, akivel a tóparton találkoztál.

– Joey Stewart – felelte a lány, felidézve a szexi futballjátékos alakját, aki a városban kóricált akkoriban. Nem feküdt le vele, bár a férfi szerette volna. De ő nem volt az egyéjszakás kalandok híve, és határozottan nem akarta, hogy csak egy trófea legyen a férfi számára.

– És a seggfej, akivel a Harmony Pointe-i klubban találkoztál? – emlékeztette Ben.

– Ki?

– A szőke srác, aki egész randi alatt nem tudott leszakadni a telefonjáról.

– Ó, Istenem, róla el is feledkeztem! – tekintetük találkozott, és a lány rákérdezett: – *Te* hogy-hogy emlékszel rá?

Ben savanyú arckifejezéssel fészkelődött a székében, és ránézett a listára.

– Visszatérve az utolsó két nőre: az egyik egy jógaoktató. És a külvárosban lakik.

– Név? – kérdezte Aurelia, még mindig azon tűnődve, vajon, hogy emlékezhetett Ben arra a felejthető randira.

A férfi vállat vont. – Joanie? Jeannie? Nem tudom. J-vel kezdődik. Szőke volt – hátradőlve folytatta: – És *nagyon hajlékony*.

Aurelia ránézett Benre, majd felírta, hogy Perek Csaj J.

– És ki volt a legutolsó? Pörgesd fel a dolgot, mert hamarosan elhányom magam, ha rád és ezekre a nőkre gondolok.

– Los Angelesben voltam üzleti úton. Azon az estén volt, amikor a tervezővel találkoztál, akivel az interneten ismerkedtél meg.

– Ollie? Ó, őt bírtam.

– Kibaszott *Ollie*. Milyen név ez?

– Az Egyesült Királyságból jött, *nagyon* dögös volt és tehetséges. – Ahogy Ollie zseniális képességeit ecsetelte, Ben csikorgatni kezdte a fogait, és bár Aurelia tudta, hogy a férfi nem féltékeny – maximum bátyjaként félti őt –, nem bírta ki, hogy ne húzza túl a beszámolót. – És az akcentusa! – Aurelia

álmodozón felsóhajtott, csak hogy Ben még kényelmetlenebbül érezze magát.

A férfi szemei összeszűkültek. – *Szóval* szóke volt *nagy mellekkel* – mondta mérgesen.

– Hát persze, hogy az volt. – Nem csoda, hogy nem érdekelte Bent. Egyik szexpartnere sem volt barna hajú.

– Abban a szállodában dolgozott, ahol laktam. – Ben keresztbe tette a kezeit.

– Név?

– Valami Caroline. Az hiszem.

– Azt *hiszed*? – Aurelia feljegyezte a papírra, hogy *Szóke, Caroline, Hotel Románc*, majd letette a tollat.

– Vigasztalódtam. Tudod, mit mondanak: a legjobb módja túllenni egy nőn, ha rárepülsz a következőre.

– Nem pontosan így tartja a mondás, de ez azt sugallja, hogy egyszer belezúgtál valakibe. Erre nem emlékszem. Ki is volt az?

Ben üresen bámult rá, szemei enyhén összeszűkültek.

– Jó ég, Ben. Most *komolyan*? Akkor *annyira* mégsem lehattél belezúgva, bárki is volt az. – A férfi nem válaszolt, úgy-hogy Aurelia folytatta: – Mindegy. Biztos vagy benne, hogy ez minden?

– Egész biztos.

Aurelia az asztalra csapta tollát, Bridgette férjének, Bodhinak a gyönyörű, szóke barátnőjére, Shirára gondolt, aki Bennel flörtölt az esküvőn – és minden létező alkalommal, ha a városban járt. Nem hibáztatta a lányt, mert ha a férfi éppenséggel nem lett volna a legjobb fiúbarátja, és rá is úgy nézett volna, mint a többi csinos nőre, ő is megpróbálta volna felszedni. Ismét féltékenység mardosta, mert el tudta képzelni, hogy Bent nem csak Shira kinézete vonzotta. Kiváló könyvelő volt, fenomenális harcművész, valamint a Bodhi által alapított Szívvel-Lélekkel a Hősökért Alapítvány elnöke.

– És Shira? – csúszott ki a száján, közben arca megrándult.

Ben zavartnak tűnt. – Mi van vele? *Úgy nézett ki* az esküvőn, mint aki nemrég gyereket szült?

Aurelia tagadóan rázta a fejét, miközben görcsbe rándult a gyomra. Azt nem mondta ki, hogy nem feküdtek le.

– Különben is, nem feküdtem le Shirával – csattant fel Ben. Megkönnyebbülés és szégyenkezés egyvelege söpört végig Aurelián.

Ben nyúzott tekintete a lányéba fúródott, és megkérdezte:

– Van még valaki, akiről szeretnél tudni?

– Hé, ne *rám* legyél mérges! Nem nekem vannak szuper-szonikus spermáim. – Benre pillantva rákérdezett: – Ez minden? Csak ez a négy nő?

A férfi megfeszülő állkapocccsal bólintott.

– Nagyszerű. Esetleg megvan Perc Csaj vagy Malibu Barbie telefonszáma?

– *Malibu Barbie?*

– Bocsi, Hotel Románc. – Aurelia az alvó babára nézett, és enyhe lelkiismeret-furdalás fogta el, amiért viccelődött.

A férfi nehézkesen sóhajtott: – *Nem*. Egyéjszakás sztorik voltak.

– Ó! – Aurelia úgy érezte, mintha lenyelt volna egy szikladarabot. – Mint Ollie és Joey. – Hazudta, mert ettől legalább egy kicsit kevésbé érezte szánalmasnak magát.

– Lehetne, hogy ne beszélj most *róluk*? Így is elég stressz ér.

– Hogy lehet, hogy a randijaim *téged* stresszelnek?

– Valakinek muszáj aggódnia, amíg te furcsa férfiakkal randizgatsz.

– Mindegy is. Nem voltak *furcsák*. Ráírjak most Remire, hogy megszerezsem a lány vezetéknevét?

– Várj! Fel kell hívnom az ügyvédemet, mielőtt körbeszaglászunk. Gazdag vagyok, és tudnak róla az emberek. Meg kell védenem magamat. Adj öt percet! – Ben lábra szökkent, bement a nappaliba, és a füléhez tartotta a kagylót.

Ismerős vágy lobbant Aurelia szívében, ahogy a nappaliba lépő férfit figyelte. Nem érdekelte, mennyi pénzt keres. Számára mindig is *Ben* marad – Willow bátyja, az általában kötelességtudó, néha túlságosan komoly, máskor hihetetlenül gyerekes férfi, akibe évekkal ezelőtt belehabarodott – és persze *Benny fiú*, a legjobb barátja. A férfi, akiért megérné hajlékonyak lenni. Szerénysége csupán egyike volt azon tulajdonságoknak, amelyeket szeretett a férfiban. A gazdag enyhe kifejezés volt. Mire elvégezte a főiskolát, már multimilliomos volt, jóval azelőtt, hogy Aiden Aldridge-dzsel, Remi bátyjával üzlettársak lettek. Azóta pedig már a milliárdos státuszt is elérte. Nem mintha bárkinek is feltűnne, ha összetalálna a Sweetwater utcáin bóklászó, hanyag és rosszfíús külsejű férfival, aki farmerban és bakancsban feszít – bezzeg, ha a nagyvárosban üzletelne. Akkor biztosan felismernék. Akkor feltehetően a legjobb Armani öltönyt viselné.

És Aida Stronggal kefélné.

A levegő lassan elfogyott Aurelia tüdejéből.

